

מסורת הש"ס

(א) ויגדל ומרדד ק"א
במס' פ"א ור"א
בשאלות (ב) בשאלות
א"ר ר"א ב"ר (ג) [קמ"א].
(ד) [מסכתא פ"א קמ"א].
(ה) [בבב"א פ"א הו"א ור"א].
בשאלות וי"א במסכתא
ולקמן ג"א. (ו) [מ"א במ"א].
(ז) [מסכתא פ"א].

הגרות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה הו"א הוצי
דקל הפ"ד ומ"ד דפ"א
ענפי עץ שקורין לו י"ד
ופ"ד שלו קורין ב"ר"ש
וקצב ג"ד (ב) הו"א ד"ה
אמר ר"ב כ"ו ו"א ע"פ
ר"ב וי"א קצב לשלש
כ"ו ולכ"ה ר"י ו"א לא
תמלא: (ג) ד"ה בסג"ר
חמילה הסגר ראשון שיטל
לשחוק דה"ל:

גליון הש"ס

ה"ס ד"ה אמר ר"ב
ניאן וכו' צ"ח פ"ד
ופ"ד כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
ומ"א כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
מ"א כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
מ"א כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
מ"א כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה

הגרות הר"א

[א] כ"ה בסג"ר ע"י
כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה

לעני רש"י

ב"ר [בבב"א ד"ה]

מוסף רש"י

הגוה"ה מו"ט וסוכה
פ"א.

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
נר מצוה

כ"ד א"י פ"ח מה"ל י"ט
ה"ל א"י טו"ש פ"ח פ"י
תק"א פ"ד פ"א:
כ"ה ב"מ ט"ז טו"ש
פ"ד:
כ"ו ג"ד ה"ו מ"י פ"ח
מה"ל י"ט ט"ז פ"ח
לפ"ן ט"ז טו"ש פ"ח פ"י
תק"א פ"ד פ"א:
כ"ז ז"מ מ"י פ"ח מה"ל י"ט
ה"ל ט"ז טו"ש
מסכתא ט"ז פ"ח פ"ד
ה"ל ז"ל:

עד כמה עד פרסה. לאין מכירין זה את זה ביומא מפרסה
אפי' בלא נהר א"ג ה"פ כש"ש נהר ממי קרויין מכירין
עד פרסה אבל ביומא מיקרי אין מכירין ודוקא לזכא נהר:
תניא ר"ש בן א"עזר אומר. לא ידענא מה הוא אס הוא תנא

מרוחקין הני תרי חורי נמליס דכי איכא נהרס בנייניהו
ולכא גישה דלין מכירין הני בחורי דהני: עד פרסה. אז ליכא
פרסה בנייניהו אע"ג דליכא נהרס וליכא מעבר מכירין הני בחורי
דהני: נוטץ ספור. במקום שהן מליין ומרדה הדמיה וממעך אותן:
סולא. (ב) ענפי דקל דממריס:
דפנא. ש"י"ר וקצב גדר מדפנא
ומגדל אותה מהוילי הקל: לר בל"ור.
מניח אבנים זה על גב זה: אמר
רב הסדר לא שנו. דאמר ממני'
מקורין אבל אינו בונה כדרכו:
כנסל גינה. דליכא פסידא יתירא
אז עיילי בה אינשי: אבל כנסל חר
בונה כדרכו. דליכא פסידא יתירא
אז עיילי בה גבני וגבני ממוניה:
גוחס. שזחה ונטו: סופר ובוני
דרבנן. דהיינו כותל חר מקייע
ליה לרב חסדא: מפני הסכנה.
שלא תפול על הולכי ברכות הרבים:
שלא מפני הסכנה לא. קשיא לרב
חסדא דאמר כותל חר בונה כדרכו
אע"פ דליכא סכנה: פריץ. לא
קשיא לרב חסדא דהא דקמני במקום
סכנה היינו דסמך לה כשגומה ובוני
לרב חסדא: הלא. דקאמר רב חסדא
שלא במקום סכנה בונה כדרכו
כשהיא סמורה קודם לכן אבל לא
סמך לה נמועד: הסס. במקום
סכנה לפתור משום דליכא סכנה
ולא ליבני דבניין ליכא סכנה: א"כ.
דלא בני: ממניע ולא ספרי. והו
סכנה: מפניסין נמי דיקא. כ"כ
חסדא דנינה אינו בונה נמועד
כדרכו: אלא לאו בנייה. ובשביעית
בונה כדרכו אבל נמועד אינו בונה
כדרכו: בתנ"י רואין אס הננעיס
לפקל. כלומר רואה הכהן ננע לרעת
נמועד לטהר: לא להחמיר. שאס
רואה הכהן שהוא עמא אינו אומר
כלום שאס מוטמא ומנא מעור
נמועד ורמנא אמר (ובד"ס טו)
ושמחח בחגך: גמ' שאס אס
נוקק לו לפקל אס נוקק לו להחמיר.
כלומר מאחר שראוה הכהן אומר
בין הוא עמא בין הוא טהור: א"כ
נראין לי דברי ר' מאיר במוסגר.
שרואין ודברי רבי יוסי נמועל:
בהסגר ראשון. שאס מטעה ליה
משמח ליה אז לא מטעה ליה לא
משמח ליה יתיר מדמעיקרא
אלא מסגר ליה פעם שניה:

רבינו חננאל

ובס"י יאה בין חור
לחור פרסה. ר' יהודה
אומר צ"ח משרה הלבן
כדרכו ומשרה האילן וממניס
כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו
חופר גומא וחולת בה
מצודה. כיצד שלא כדרכו
ניצץ ספור ומכה בקורדוס
ומרה כעפר חתונה.
ומקורין פירצה במועד. רב
יוסף אמר בהוצאת רופא.
במתנתא טמא צד בצדו.
כלומר עולה באבנים וז
על גב זה. ואינו טח
בטיט. אמר רב חסדא לא
שנו שמקורין את הפירצה
אלא כותל גינה (א) [אבל
כותל חצרן ששפל בנה
כדרכו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקורין את הפירצה
במועד. דקתו ובשביעית
בונה כדרכו. דהיא, א'
ניטא דחצר צריכא ליטמר
דבונה בשביעית וכי בנין
בשביעית מי אסיר. אלא
לאו דנינה ואצ"ח דמיתו
כמאן דעביד נטירתא
לפרי. תניא כותל הגומא
א"כ הננעיס להקל. כ"ו
לטהרו או לטהרו. אמר
ר' מאיר דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
ולא להחמיר. שאס אה
נוקק לו להקל אה
נוקק לו להחמיר. שגא
לטהרו או לטהרו. אמר
ר' מאיר דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
אבל לא להחמיר
שאס יראה כי הוא
טמא שחוק. ואוקמה רבה

שלישי או שמה מילמיה דמ"ק מפרס
אז שמה י"ל דרבי יהודה מודה בשדה
לכן הסמוכה לשדה האילן וממניס
מ"י בשדה הסמוכה לבית השלחין
לא בשדה הסמוכה לבית האילן ונראה
לי דגרסין היי בלחיה שדה לכן
מתירין חכמים ופי' ספרים שכנסו
בהן כשאמרו בשדה לכן שלא כדרכו
לא אמרו אלא בשדה לכן הסמוכה
לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כ"ו:
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא.
פסק בתוס' דה"ר"ר פ"ח
דהלמחא ח"כ דכותל חר מותר
לנטו ופירש דהיינו דוקא במקום
סמך לרה"ר שיש לו לחוש לגנבים
אלא בין חר לחר ומשום בני חר

אמר רבי נראין דברי ר"ם
במוסגר. מה שפירש
בקונטרס דמוסגר אסור נשמע
המטה לא נדע מנין לו דהא תנן
בפרק קמח דמגילה (ד"ה:) אין תנן
מוסגר למועל אלא פריעה ופרימה
משמע דלענין תשמיש המטה שוין
למחן דאמר מוחלט מותר כל שכן
דמוסגר מותר ולמ"ד מוחלט אסור
ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי
טעמא דאסור משום דליכא ק"ו
לימי חלוטו כדלמחתינן בשמעתין והכי
נמי ק"ו לימי הסגרו ובמיתין ימי
הסגר מימי ספרי וזי משום דלין
טעון פריעה ופרימה מימי ספרי
נמי אין טעון פריעה ופרימה והא
דקאמר התם בגמרא הא לענין
שילוח טומאה זה זה שוין ה"ה לענין
תשמיש המטה הן שוין אלא לא לענין
ליה לאסור או ליתר וגם מה
שפירש בקונט' דמוסגר אינו משמח
חוץ לג' מתנות מזה חזר בו דהא
בפרק קמח דמגילה (ד"ה:) קאמר
הא לענין שילוח זה זה שוין ולפי
זה קשה מאי שייך לומר דאשמו
ולוחא דלמחא נמוסגר ובמועל
שלמחא לוחא דלמחא יש ליישב שהוא
צ"ח פריעה ופרימה כשהוא מוחלט
וטמא טמא יקרא ופורש מגני ארס
כימי חלוטו יתיר מצימי הסגרו

עד כמה עד פרסה: רבי יהודה אומר משדה
האילן כדרכו ומשרה הלבן שלא כדרכו:
תנו רבנן כ"כיצד כדרכו חופר גומא ותולה
בה מצודה כיצד שלא כדרכו נועץ ספור
ומכה בקורדוס (ומרדה הארמה מתחתיה
תניא (ר"ש בן א"עזר) אומר כ"כשאמרו
משדה לבן שלא כדרכו לא אמרו אלא
בשדה לבן הסמוכה לעיר אבל בשדה לבן
הסמוכה לשרה האילן אפילו כדרכו שמה
יצאו משרה הלבן ויחריבו את האילנות:
ומקורין את הפירצה במועד: כיצד מקורין
רב יוסף אמר כ"בהוצא ודפנא במתניתא
תנא יצר בצדו ואינו טח בטיט אמר
רב חסדא כי שנו אלא כותל הגינה אבל
כותל החצר בונה כדרכו לימא מסייע
ליה (וכותל הגומה לרשות הרבים סותר
ובונה כדרכו מפני הסכנה התם כדקתני
מעמא מפני הסכנה ואיכא דאמרי תא
שמע כותל הגומה לרה"ר סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה מפני הסכנה אין שלא
מפני הסכנה לא לימא תיהו תיובתיה
דרב חסדא אמר לך רב חסדא התם סותר
ובונה הכא בונה רב א סותר התם נמי
ליסתור ולא ליבני א"כ מימנע ולא סותר
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני
ובשביעית בונה כדרכו דהיא איילימא
דחצר צריכא למייר אלא לאו דנינה ואע"ג
דמיתו כמאן דעביד נטירתא לפירי שמע
מינה: בתנ"י ר' מאיר אומר רואין את
הננעיס (בתחילה) להקל אבל לא להחמיר
י'חכמים אומרים לא להקל ולא להחמיר:
גמ' תניא רבי מאיר אומר רואין את
הננעיס להקל אבל לא להחמיר רבי יוסי
אומר לא להקל ולא להחמיר שאם אתה
נוקק לו להקל נוקק לו אף להחמיר אמר
רבי נראין דברי רבי מאיר במוסגר
ודברי רבי יוסי במוחלט אמר רבא
בטהור כ"ע לא פליגי דלא חזו ליה ואו בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחזו ליה כי פליגי
בהסגר

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סגר לוחא דלמחא ניהא ליה ומר סגר לוחא דלמחא קאי וה"פ
נראין דברי ר' מאיר במועל דרואין דאי מטמא ליה מחילה נמי טמא הוא וזי מטעה ליה מאי אפסדיה דלוחא דלמחא אינו חושש
דלוחא דלמחא עדיפא דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוחא דלמחא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
ור"ך לפרוש מגני ארס וגם יפקיד שיטער שעד עתה היה מלפה להיות טהור ואין מלפה עתה לטהר ותנא אחריתא סגר לוחא דלמחא
ניהא ליה והכי פירשו נראין דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפקיד דשניסן מוסגר ומוחלט דינס שוב חזן מפריעה
ופרימה ובחן הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוחא דלמחא כדפי' אינו חושש אלא ללוחא דלמחא אבל מוחלט אין רואין דאי
מטעה ליה יפקיד לוחא דלמחא דקסגר לוחא דלמחא עדיפא ליה מלוחא דלמחא וקת"ל מהו נראין דברי ר"מ הא לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכח מחויב לומר וזי בעי שחוק ור' (י) קסגר דלעולם כהן אינו רשאי לשחוק כלל ולדברי ר' לא תמלא בשום אחד
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשחוק כלל והכי הוא ליה למימר נראין דברי ר' יוסי כ"ו ואין נראין דברי יוסי כ"ו והכי אמר
בשמעתין דטיפח חלב (מילין ד' קט): בהסגר ראשון ב"י ע"פא א פ"ג. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אז טהור ספיר וזי עומד בעיניו מחילה נמי בזית הכלא היה עומד וקשה דלמחא פשה הננע עייה עמא מוחלט והכי משמע ננעיס
פ"א דארבע מראות הללו מלטרפין זה עם זה לפטור את העומד סוף שבע שני להחליט את שנוגד בו מחיה או שער לכן במחילה בסוף
שבע ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שנוגד בו פסיפון בסוף שבע ראשון או בסוף שבע שני יש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחזו ליה הו העטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדעך עד שעה שצריך לטמאמו דהיינו בסוף הסגר שני
אלא בסוף הסגר ראשון ראי הוא להסגיר עוד ולא יטמאו וכל זה דוחק לכן נראה דברי רבינו יתכן בהסגר ראשון היינו מחילה הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא במחילה הסגר שני שמה אינו יכול לשחוק והוא דרין בסוף הסגר שני:
לטהרו

זו ה"ל מיתת המוסגר נראה
מחיתים הם.